Abrahams betrokkenheid bij het huwelijk van Izak en Rebekka

Schriftlezing: Genesis 24:1-10 en 58-67

Tekst: Genesis 24:1-4

Zingen:
Ps. 89:3
Ps. 103:7
Ps. 77:7 en 8
Ps. 45:6
Ps. 145:2

Het uitgangspunt voor de prediking zijn de eerste vier verzen van Genesis 24. Genesis 24 vers 1 tot en met 4, waar we het Woord van God als volgt horen:

Abraham nu was oud en welbedaagd; en de HEERE had Abraham in alles gezegend. Zo sprak Abraham tot zijn knecht, den oudste van zijn huis, regerende over alles, wat hij had: Leg toch uw hand onder mijn heup, opdat ik u doe zweren bij den HEERE, den God des hemels en den God der aarde, dat gij voor mijn zoon geen vrouw nemen zult van de dochteren der Kanaänieten, in het midden van welke ik woon; maar dat gij naar mijn land, en naar mijn maagschap trekken, en voor mijn zoon Izak een vrouw nemen zult.

Geliefde gemeente, wat is het altijd weer een ontroerend moment als een bruidspaar in het huis van God neerknielt op de knielbank, om vervolgens de onmisbare zegen van de Heere te bidden. Petrus Datheen, die de opsteller is van het huwelijksformulier, heeft daar ook een prachtig gebed in opgenomen, dat gebeden mag worden als dat bruidspaar daar geknield ligt voor het aangezicht van de Heere.

Wat heeft Petrus Datheen in dat gebed gedaan? Hij heeft teruggegrepen naar de aartsvaders Abraham, Izak en Jakob, die door de Heere zo rijk gezegend werden. We kennen die bekende zin wel uit dat gebed: *Wil hen dan ook zegenen, gelijk Gij de gelovige vaderen, Uw vrienden en getrouwe dienaars, Abraham, Izak en Jakob gezegend hebt.*

Inderdaad, als je het leven van deze aartsvaders beziet vanuit het Woord van God, dan zijn ze ook zeer rijk gezegend. Ondanks hun persoonlijke zonden en afwijkingen waren daar de zegeningen van de Heere. Onder die zegeningen vielen ook de wonderlijke leidingen die de Heere ging als het ging om het komen tot het huwelijk. Een prachtig voorbeeld daarvan vinden wij in Genesis 24: hoe de Heere de aartsvader Izak een vrouw gaf met de naam Rebekka, waarbij Abraham zo nauw betrokken is geweest.

Zo willen wij vanmorgen naar deze geschiedenis luisteren. Wij schrijven als thema boven de prediking: **Abrahams betrokkenheid bij het huwelijk van Izak en Rebekka**. Drie gedachten:

1. Zijn vaderlijke zorg om dit huwelijk
2. Gods wonderlijke leiding tot dit huwelijk
3. De grote verborgenheid in dit huwelijk

1. Zijn vaderlijke zorg om dit huwelijk

Aan het begin van onze tekst staat geschreven, in vers 1 van hoofdstuk 24: *Abraham nu was oud en welbedaagd.* Hij voelt het aan: mijn leven hier op aarde zal niet zo lang meer duren. Een lang, gezegend leven ligt achter hem. Hij is inmiddels 140 jaar oud geworden. Drie jaar geleden stond hij bij de spelonk van Machpela met een bedroefd hart, toen hij zijn lieve vrouw Sara ging begraven.

Wat een groot verdriet en een groot gemis is dat voor Abraham geweest. Degenen die rouw en verdriet kennen in ons midden, verstaan wat dat is. Abraham stond daar drie jaar geleden bij dat graf met een wenend hart. Toch treurde hij niet als degenen die geen hoop hebben, want hij mocht weten: mijn lieve vrouw Sara mocht ingaan in de vreugde van haar Heere. Haar was een beter lot bereid. Wat kan dat balsem zijn in dagen van rouw, gemis en verdriet.

Er staat nog iets in vers 1 geschreven: Abraham was rijk gezegend in alles. In het dagelijkse leven was hij rijk gezegend, maar niet minder in het geestelijke. Hij heeft de grootste zegen ontvangen die denkbaar is. Nee, dat was in de eerste plaats niet dat hij Izak kreeg, die zoon der belofte, die zoon van het wonder, al is dat een grote gave geweest. Maar Abraham heeft verder gezien.

De Heere had het hem beloofd: je zult niet alleen een zoon krijgen, maar die zoon zal ook tot een groot volk worden. Meerdere keren hebben we dat overdacht in de geschiedenissen van Abraham. Uit dat volk zal straks, in de volheid van de tijd, de Heere Jezus Christus geboren worden, het Zaad in Wie alle volken van de aarde gezegend zullen worden. Dat is voor Abraham de grootste zegen geweest: Christus Jezus werd hem persoonlijk beloofd.

Wat heeft deze man uitgezien naar de dag van Christus. Meerdere keren heb ik het u vanuit het Woord verkondigd: hij heeft die dag gezien. Dan wijs ik u nog een keer op dat getuigenis van de Heere Jezus in Johannes 8: *Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft hem gezien, en is verblijd geweest.*

Nu is Abraham oud geworden, gemeente, en hij voelt het: ik zal niet zo lang meer leven op de aarde. Wat blijkt dan? Dat Abraham heel zijn leven bezig geweest is met Gods belofte. Nee, Abraham is hier niet een gelovige zoals we die ook weleens tegenkomen. Die grijpen een belofte aan en met de belofte hebben ze gelijk de vervulling, en alles is gelijk klaar. Maar zo gaat het niet in het leven van de vader van alle gelovigen.

Wat we in het leven van de vader van alle gelovigen bespeuren, dat bespeuren we ook in de geestelijke kinderen van deze vader. Het is in het geestelijke leven niet zo: je krijgt een belofte en gelijk de vervulling, en het is klaar. Nee, een belofte heeft altijd diepere lagen. In een belofte liggen altijd dingen opgesloten waar we in het begin misschien nog niet zo'n zicht op hebben, maar die steeds meer en steeds dieper vervuld worden.

Het is als het ware een voortdurende vervulling van de belofte die de Heere geeft. Dat zie je ook in het leven van Abraham. Hij is oud geworden, hij gaat bijna sterven en nog is hij bezig met geloofswerkzaamheden, met de belofte die hij van de Heere gekregen heeft. Hij wist heel goed wat er moest gebeuren, wilde de belofte haar totale vervulling niet missen.

O ja, hij had Izak ontvangen. Eén jongen, maar de Heere had meer gezegd. De Heere heeft niet gezegd: je krijgt één kind, maar: je krijgt een groot volk. Daar zag Abraham nog niets van. Hij zag alleen Izak, zonder vrouw. Wil Izak een vader zijn van een menigte volken, dan zal hij toch tot een huwelijk moeten komen. Kijk, dat vervulde zijn hart met zorg. Dat woog op het hart van die oude Abraham.

O nee, geen leed kon het ooit uit zijn geheugen wissen: die wonderlijke nacht toen hij daar stond te kijken naar die sterrenhemel en de Heere zei: zo zal je zaad zijn. Dat het geloof in de beoefening kwam en de Heere hem het geloof in de belofte rekende tot gerechtigheid. Maar er was nog niets van te zien, jongens en meisjes. Hij had alleen Izak, meer zag hij niet, en Izak was zonder vrouw.

Toch geloofde Abraham dat de Heere Zijn Woord zou blijven vervullen. Daarin voelde hij ook zijn verantwoordelijkheid. Daar heb je weer zo'n karaktertrek van het echte, zuivere geloofsleven. Als de Heere iets schenkt, als de Heere een belofte schenkt, zo heel persoonlijk, dan ga je niet met je armen over elkaar zitten om het eens lijdelijk af te wachten. Maar de Heere gaat Zijn kerk erin betrekken.

Hij gaat als het ware die kerk aanvuren door Zijn Geest om wegen te zoeken en worstelend bezig te blijven met de vervulling van Gods belofte. Abraham voelde zijn verantwoordelijkheid. Wat gaat hij doen? Nee, hij kon niet meer met zijn lieve vrouw over deze zaak spreken. Daarom riep hij zijn oude knecht Eliëzer, die hem al vele jaren mocht dienen en met wie hij heel vertrouwelijk omging.

Met deze oude knecht begon hij over zijn vaderlijke zorg te spreken. Ja, meer nog: hij ging Eliëzer inschakelen om een vrouw voor Izak te zoeken. Hij liet Eliëzer daar een eed voor afleggen, wat in de tijd van de Bijbel gebeurde door de hand onder de heup te leggen. Hij liet Eliëzer weten: Izak mag niet zomaar met een vrouw trouwen. Heel specifiek heeft Abraham gezegd: Eliëzer, het mag geen vrouw zijn uit de Kanaänieten, hier waar wij wonen.

Want gemeente, de Kanaänieten waren heel goddeloze mensen, ook heel zedeloze mensen, onder wie de overtreding tegen het zevende gebod veel voorkwam. Uit zo'n volk mocht Izak geen vrouw krijgen. Daarom kreeg die knecht van Abraham de opdracht om terug te gaan naar dat land waar Abraham ooit vandaan kwam: Mesopotamië. Daar woonden nog familieleden van hem, van wie hij toch wel wist dat ze nog bekend waren met de God Die hij ook mocht dienen.

Daar moest Eliëzer naartoe en daar moest hij een vrouw voor Izak gaan zoeken. Zo heeft Abraham daarover gesproken met Eliëzer. Ongetwijfeld heeft hij daar ook over gesproken met zijn eigen zoon Izak, al staat dat niet met zoveel woorden in deze geschiedenis beschreven. Reken er maar op dat Abraham dit met medeweten van zijn zoon heeft gedaan. Want uit heel deze geschiedenis blijkt toch dat het ook een zaak voor Izak zelf geweest is.

Vinden we het niet zo mooi beschreven aan het einde van dit lange hoofdstuk, in vers 63: *En Izak was uitgegaan om te bidden in het veld.* Kunnen we daaruit niet opmaken dat het een gebedszaak voor Izak is geweest? Dat niet alleen Abraham uitzag naar een vrouw voor zijn zoon, maar dat Izak zelf ook uitzag naar een lieve vrouw?

Ja, dat het hem zelfs tot troost zou zijn als hij een vrouw uit de hand van de Heere mocht ontvangen, omdat hij nog steeds zo bedroefd was vanwege het verlies van zijn lieve moeder Sara. Zo is Izak ook achtergebleven toen Eliëzer op pad ging, en hij heeft gebeden. Ongetwijfeld zal Abraham ook gebeden hebben vanwege zijn vaderlijke zorg om dat huwelijk van zijn zoon Izak.

Nou gemeente, daar hebt u het eerste stukje van onze tekst. Daar wil ik drie lessen uit trekken, heel praktische lessen. Kijk, zoals het er toen aan toeging, in de tijd van Abraham, als het gaat om het huwelijk van kinderen, zo gaat het in onze cultuur natuurlijk niet meer. De gewoonten rondom het huwelijk en het krijgen van verkering zijn in onze tijd en onze cultuur totaal anders dan toen.

Toch kunnen wij in die vaderlijke zorg van Abraham over het huwelijk van zijn zoon een les leren. Een les voor ouders die kinderen hebben die op een leeftijd komen dat ze uit gaan zien naar een

levenspartner, om daarmee te mogen trouwen en samen door het leven te mogen gaan. Het is niet om het even waar kinderen mee thuiskomen als het gaat om het huwelijk.

Daarom, ouders in ons midden, is het ook goed als je deze zaken bespreekbaar maakt in je gezin, met je kinderen. Het is ook goed voor jullie, jongelui, als je op een leeftijd komt om een levenspartner te zoeken, dat je daar open in bent naar je ouders. Want ook dat ligt opgesloten in de doopbelofte die ouders hebben uitgesproken toen ze met hun kind bij het doopvont stonden. Laten wij als ouders betrokken zijn bij het huwelijk van onze kinderen.

Dan een tweede les. Abraham zegt tegen Eliëzer: dan moet je geen vrouw gaan zoeken voor Izak uit de Kanaänieten. Zo wil de Heere niet dat je heel bewust een jongen of een meisje gaat zoeken in de wereld. Paulus zegt heel duidelijk tegen de Korinthiërs: *Trekt niet een ander juk aan met de ongelovigen.* Dat gaat in veel gevallen niet goed.

Hoewel er gelukkig voorbeelden zijn dat het wel goed kan gaan en dat de Heere het als een middel gebruikt om iemand die helemaal niet bij het Woord van God opgevoed is, onder de bediening van het Woord te brengen door het huwelijk. Vinden we dat trouwens ook niet prachtig in het Woord van God? Hoe kwam Ruth uit Moab toch in aanraking met die God van Naomi? Was het niet door haar eerste huwelijk met Machlon?

Hoe rijk is het voor haar niet geworden, al was het een smartelijke weg voor Ruth toen ze weduwe werd. Hoe ze een tweede man op haar weg geplaatst kreeg in de persoon van Boaz, dat ze met hem mocht trouwen en dat deze Ruth zelfs een moeder van Christus mocht worden. Evenwel laat de Heere in het Woord van God ons wel heel duidelijk weten wat Zijn wil is. Een christelijke jongen moet met een christelijk meisje trouwen. Daarin zijn ook voorzichtigheid en wijsheid nodig.

We komen er vanmorgen nog wel op uit, maar gemeente, verstaan wij het hoogste doel van het huwelijk nog wel? Ja, natuurlijk kunnen we denken aan elkaar trouw en liefde bewijzen. De Heere heeft ook gezegd dat Hij in de weg van het huwelijk kinderen wil geven. Maar het hoogste doel van het huwelijk, gemeente, is dit: dat alle getrouwde mannen iets van Christus vertonen en dat alle getrouwde vrouwen iets vertonen van de bruidskerk van Christus.

Verstaan wij dat nog, dat dát het hoogste doel is van het huwelijk en dat daar iets van uitstraalt in het huwelijksleven? Daarom moet er in het huwelijksleven een geestelijke eenheid zijn. Het is zo belangrijk om te weten, jongen, als je een levenspartner zoekt, en meisje, als je een vriend zoekt: uit welk nest komt je vriend of vriendin, op wie je verliefd wordt, van wie je gaat houden en met wie je in een huwelijk wilt treden?

Het is zo belangrijk, gemeente, dat we op één lijn liggen en dat we allebei opgevoed mogen zijn onder een Bijbelse prediking waarin je niet bedrogen wordt, een Schriftuurlijk-bevindelijke prediking. Als dat gevonden mag worden en er op deze wijze een eenheid komt, dan gaat er iets schitteren, of je je er nu bewust van bent of niet, van dat hoge doel van het huwelijk: dat een man het beeld van Christus gaat dragen en de vrouw het beeld van de bruidskerk.

Nog een derde les die ik uit het eerste stukje wil meegeven, zowel voor ouders als voor kinderen: maak van verkering en huwelijk een gebedszaak. Ook hier wil de Heere om gebeden zijn. Vraag het maar heel eenvoudig, of de Heere je die jongen, dat meisje op je pad wil brengen en doet ontmoeten, die bij je past en met wie je door het leven mag gaan.

Hoe groot is dan de zegen als je bespeuren mag dat dat gebeuren mag in de vreze des Heeren, zoals bij Izak. Weet je hoe het bij Izak was? Eerst bekering en dan verkering. Want voordat Izak trouwde, komt hij ons al voor in de Schrift als een man die God vreest. Wat een zegen als het zo mag zijn.

Dat bracht Izak nou op de knieën: of de Heere hem die vrouw wilde geven met wie hij samen door het leven mocht gaan. De Heere heeft het gedaan. Op een wonderlijke wijze zijn Izak en Rebekka bij elkaar gebracht.

2. Gods wonderlijke leiding tot dit huwelijk

Eliëzer is op reis gegaan. Nou, vergis je niet: negenhonderd kilometer. Dat is ongeveer van Rotterdam naar de grens van Oostenrijk. Ik denk dat hij niet alleen gegaan is. We kunnen dat uit deze geschiedenis wel opmaken. Sowieso had hij tien kamelen bij zich, want hij had natuurlijk nog wat nodig om op reis mee te nemen: kleding en voedsel.

We zullen straks ook horen dat hij geschenken heeft meegekregen van Abraham en Izak, om die straks aan Rebekka uit te delen. Ongetwijfeld zal hij ook andere knechten met zich meegenomen hebben, want hoe moet een man alleen die tien kamelen leiden over een route van negenhonderd kilometer? Zo is hij op reis gegaan. Het mocht wat kosten om de bruid voor Izak te zoeken.

Ik zou bijna verder willen preken, maar ik bewaar het even tot mijn derde gedachte. Toch wil ik het alvast zeggen: wat heeft het de Heere Jezus veel gekost om die enorme afstand af te leggen, om hier op aarde een bruidskerk te zoeken. Hij wist het: als Ik die bruid zoek, vind Ik ze ook. Wat heeft de Heilige Geest bewogen om uit die hoge hemel uitgestort te willen worden, om ook in Kralingen voor de bruid van Christus te gaan zorgen? Een wonder, hè? Dat schittert toch allemaal in deze geschiedenis.

Daar gaat Eliëzer. Na een lange reis komt hij in het plaatsje Nahor terecht. Kijk eens wat hij doet: hij gaat een geschikte plaats opzoeken om die vrouw te kunnen ontmoeten. Hij gaat niet zomaar de stad Nahor in om hier te kijken en daar te kijken. Hij gaat een heel geschikte plaats opzoeken, namelijk de waterput net buiten de stad.

Dat is een gemeenschappelijke plaats, waar op bepaalde momenten van de dag heel veel mensen samenkomen om water te putten. Het is inmiddels het einde van de middag. De zon is aan het ondergaan. Dat was in die tijd een gewone tijd dat de meisjes en de vrouwen naar de waterputten kwamen om water te putten voor zichzelf en om het vee te laten drinken.

Dat alles viel onder de leiding van de Heere. Het is de Heere Zelf geweest Die voor een daadwerkelijke ontmoeting zorgde. Dat heeft Eliëzer heel duidelijk ervaren. Hij ging naar die waterput. Wat zien we dan gebeuren? Dat deze Eliëzer ook een kind van God was en dat hij datzelfde geloofsleven mocht beoefenen dat ook zijn meester Abraham kende.

Eliëzer wordt ons getekend als een biddende man. Hij had een grote opdracht van zijn meester gekregen en hij wist: dit kan ik niet buiten het gebed om doen. Dan zie je hier iets heel moois samenkomen, ook zo'n karaktertrek van het ware geloofsleven. Dat tere gebedsleven van Eliëzer was tegelijkertijd een actief leven. Hier zie je samengaan: *ora et labora*, bid en werk.

In zijn handelen en in het werk dat Eliëzer deed, vertrouwde hij op de Heere, Die hem het verstand gegeven had en Die hem leiden wilde in zijn gedachten, in zijn overleggingen. Van Hem mocht hij geloven dat Hij hem ook zou helpen in de wijze waarop hij dit nu moest gaan aanpakken, om duidelijkheid te krijgen: wie zal nu de vrouw zijn voor Izak?

In dat gebed dat hij tot de Heere bad, vroeg hij om een teken. Ja, dat mag, als een extra bewijs dat de Heere de verhoring schenkt op het gebed. Hoe gaat Eliëzer te werk? Nou, hij gaat de Heere iets voorstellen. In wat hij de Heere gaat voorstellen, vraagt hij inderdaad om een teken. Eigenlijk vraagt hij om twee dingen.

Hij zegt: Heere, wilt U nou eens door alles wat ik van plan ben te gaan doen, de juiste vrouw aanwijzen voor Izak? Maar zou U daarbij nog iets duidelijk willen maken? Als U de juiste vrouw aangewezen hebt, van wie ik dan geroepen word om haar bij Izak te brengen, laat mij dan ook eens bemerken dat ze geschikt is voor Izak.

Dan horen wij hem zeggen: Heere, nu komen er straks verschillende meisjes en vrouwen hier bij deze put om te putten. Dan ga ik straks aan een van die meisjes vragen of ik wat water mag drinken. Laat mij dat dan aan de juiste vrouw vragen, aan die vrouw die U beschikt hebt voor Izak. Maar laat die vrouw dan ook wat tegen mij zeggen, zodat ik duidelijkheid krijg: ja, deze vrouw is ook geschikt voor Izak. Laat ze dan uit zichzelf eens mogen zeggen, zonder dat ik ernaar vraag, dat ze ook mijn tien kamelen van water wil voorzien.

Met geloofsvrijmoedigheid legde hij dit neer voor de Heere, bad hij erom en deed hij wat hij tegen de Heere gezegd had. Want hij heeft het amen nog niet uitgesproken en hij staat nog niet op van zijn knieën, of hij ziet een jonge dochter bij die put aankomen, die er heel knap uitzag: zeer schoon van aangezicht.

Het is net alsof Eliëzer tot die jonge vrouw wordt aangetrokken. Hij stapt op haar toe en hij vraagt haar om wat water. Hij wist: als ze het niet zou doen, is ze het niet. Maar ze deed het wel. Ja, die vrouw deed meer dan dat, want precies wat Eliëzer aan de Heere had voorgesteld, gebeurt. Ze zegt: natuurlijk wil ik u wat drinken geven. Zal ik ook die tien kamelen van water voorzien?

Nou gemeente, vergis u niet. Een kameel kan heel veel hebben. Die kan een lange reis afleggen als hij maar genoeg gedronken heeft. U gelooft toch wel met mij dat ze na die lange reis heel wat vocht verloren hadden? Die bulten op die kamelen hingen helemaal slap, want het vocht was helemaal op. Dan staat daar zo'n jonge vrouw en die zegt: zal ik dan ook die tien kamelen van water voorzien?

Nou, dat was een hele klus om dat te doen. Maar het kwam helemaal uit haar op, precies zoals Eliëzer aan de Heere gevraagd had. Het werd voor hem steeds duidelijker: deze vrouw is het, maar deze vrouw is ook geschikt. Wat een zorgzaamheid komt er bij deze vrouw openbaar. Of Eliëzer op dat moment kon peilen of Rebekka, want dat was die vrouw, ook de Heere vreesde, dat kon hij natuurlijk aan de buitenkant niet zien. Dat is een zaak van het hart.

Maar hij mag het helemaal aan de Heere overgeven, want de Heere weet hoe het in het hart van deze Rebekka ligt. Zo ging Eliëzer niet overhaast, maar biddend te werk. Zie je wel dat verkeringstijd een belangrijke tijd is, om erachter te komen of je geschikt bent voor elkaar? Maar ook om er steeds meer en meer achter te komen dat deze zaak van de Heere voortgekomen is.

Dat zien we in deze geschiedenis zo heel mooi openbaar komen. Deze zaak, dit huwelijk van Izak en Rebekka, kwam uit de Heere voort. De Heere bracht door Zijn hand een geschikte vrouw tot Izak. Ze was niet alleen aan de buitenkant schoon en een knappe jonge vrouw, maar Gods Woord laat ook zien dat Rebekka een godvrezende vrouw is geweest.

Uit vers 16 kunnen we opmaken dat ze een maagd was. Zij ging dus rein het huwelijk in: geen geslachtsgemeenschap voor het huwelijk gehad. Een belangrijke les, hè, jongelui? Geen geslachtsgemeenschap voor het huwelijk. Dat heeft de Heere voor het huwelijk bewaard. Rebekka

ging rein het huwelijk in. Van haar kon gezegd worden wat Salomo heeft laten opnemen in zijn Spreukenboek: *Een vrouw, die den HEERE vreest, die zal geprezen worden.*

Zie je wel welke belangrijke plaats een vrouw heeft, niet alleen in haar gezin, maar ook in de gemeente Gods? Nee, ze hoeft geen ambtsdrager te worden. Als u, vrouw, meisje in ons midden, maar openbaar mag komen zoals hier staat: *Een vrouw, die den HEERE vreest, die zal geprezen worden.* Die kunnen een grote plaats hebben in de gemeente Gods. Moeders in Israël, onmisbaar voor de gemeente Gods.

Izak kreeg zo'n vrouw: Rebekka, de dochter van Bethuël en Milka, een dochter uit het maagschap van Abraham, zoals zijn knecht de opdracht gekregen had. De ontmoeting heeft plaatsgevonden, ook in het gezin. Voor iedereen wordt het daar in dat gezin duidelijk als Eliëzer gaat vertellen hoe de Heere van stapje tot stapje deze weg heeft geleid. Samen hebben ze het uitgesproken in verwondering: *Van den HEERE is deze zaak voortgekomen.*

Ze hadden het daar in Mesopotamië samen kunnen zingen:

Heilig zijn, o God, Uw wegen;
Niemand spreek' Uw hoogheid tegen!
Wie, wie is een God als Gij,
Groot van macht en heerschappij?

Negenhonderd kilometer verderop zie ik een man op zijn knieën liggen. Izak, hij bidt, hij smeekt of de Heere deze weg wil zegenen. Aan de andere kant van die negenhonderd kilometer wordt Rebekka ingewonnen om die grote reis te ondernemen, om met Eliëzer mee te gaan. Hoe werd Rebekka nou getrokken? Hoe werd het voor haar steeds duidelijker dat ze deze weg moest gaan? Omdat Eliëzer begon te vertellen wie Abraham was, wie Izak, haar toekomstige man, zou zijn en was. Bij alles wat hij over deze personen sprak tot Rebekka, gaf hij haar geschenken. Hoe meer Rebekka over Izak hoorde en hoe meer geschenken ze van Eliëzer kreeg die van Izak afkomstig waren, hoe sterker de trekking openbaar kwam in het hart van Rebekka.

Als ze de volgende dag aan haar vragen: gaat u met mij mee, nu ik weer terugga naar Izak, dan zegt ze volmondig: *Ik zal trekken.* Vanuit de Hebreeuwse taal kunnen we het als volgt vertalen: dat het als een jawoord heeft geklonken. Ja, ik zal gaan. Zo is ze gegaan. Alles werd voorbereid.

Nog een detail dat ook zo mooi is. Weet je wie er ook meereisde? Haar voedster. Het was in de tijd van de Bijbel gewoon dat niet alleen moeder het kind opvoedde, maar dat ook een dienstmaagd van de moeder daaraan meedeed. Zo gaat de dienstmaagd mee die een belangrijke rol gespeeld heeft in de opvoeding van Rebekka. Wat kunnen we daaruit leren? Ze veracht haar opvoeding niet, maar ze neemt haar opvoeding mee. Wat een zegen als je opgevoed mag zijn bij een zuivere Bijbelse leer, bij de gezonde leer, en als dat ook mee mag gaan het huwelijksleven in. Zo was het bij Izak en Rebekka.

Zo ging ze op weg, gemeente. Zie je ze gaan? Op weg naar haar aanstaande man Izak, om hem te ontmoeten. Een biddende Izak, een liefhebbende Izak, die zo rijk vertroost werd toen Rebekka zijn vrouw werd. Zo leidde de Heere dit huwelijk. Een huwelijk waarvan Paulus geschreven heeft: *Deze verborgenheid is groot*, ziende op Christus en op de Gemeente.

Voordat we dat verder willen overdenken, zingen wij eerst uit Psalm 45 het zesde vers, waarin geschreven staat:

De Koningstelg, die Hij Zijn bruid wil noemen,
Is 't meest om haar inwendig schoon te roemen.

3. De grote verborgenheid in dit huwelijk

Onze laatste gedachte was de grote verborgenheid in dit huwelijk. Paulus heeft het, geleid door de Heilige Geest, heel goed gezien. Het huwelijk tussen een man en een vrouw is een verborgenheid, een grote verborgenheid. Hij schreef aan de gemeente van Efeze, vlak na de woorden: *Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; en zij twee zullen tot één vlees wezen*, over deze grote verborgenheid. Hij gebruikt een woord dat je ook kunt vertalen met een mysterie. Wat dan? Wat ligt er dan in het huwelijksleven verborgen? Nou, zegt Paulus: *Doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente.* Met andere woorden: de bruidegom is het type van Christus en de bruid is het type van de Kerk, met een hoofdletter.

Daarom, en dan kom ik weer bij het hoge doel van het huwelijk terecht, zal dat huwelijk hier op aarde een afschaduwing moeten zijn van het geestelijke huwelijk tussen Christus en Zijn bruidskerk. Bedel daar maar om, dat dat ook zo openbaar mag komen. Als we dan letten op het huwelijk van Izak en Rebekka, wil ik daar vier lessen uit halen die we zo mooi in deze geschiedenis vinden.

Dat huwelijk van Izak en Rebekka is ook een afschaduwing van dat geestelijke huwelijk waar Gods Woord zo schoon van spreekt. Om die vier lessen duidelijk te maken, wil ik stilstaan bij de vier hoofdpersonen die wij in deze geschiedenis tegenkomen. De eerste hoofdpersoon is Abraham. We hebben gehoord hoe hij na de dood van Sara gedachten kreeg over zijn zoon Izak.

Izak had geen vrouw. In de stilte van zijn tent zat Abraham te overdenken: hoe komt Izak aan een vrouw? Zo was hij bezig met die nog niet volkomen vervulde belofte, dat hij tot een groot volk zou worden waaruit straks de Christus zou voortkomen. De Heere legde deze gedachten en overleggingen natuurlijk in het hart van Abraham, die uiteindelijk voortkwamen uit het welbehagen van God.

Maar dat ene beeld, gemeente: hoe Abraham daar in die stilte van zijn tent zat na te denken over Izak, over een bruid voor Izak en uiteindelijk dat grote volk dat uit Izak zou voortkomen. Zo heeft de Vader toch ook gedacht, in de stilte van de tent van de hemel, over de bruid voor Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus? Dat laat de Bijbel ons toch weten, dat Hij gedachten des vredes heeft gehad, hoe Hij een weg uitgedacht heeft. Zoals Abraham ongetwijfeld met Izak gesproken heeft, zo heeft in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid toch een gesprek plaatsgevonden tussen de Vader en Zijn Zoon, juist over die bruidskerk. Hoe de Vader van eeuwigheid een bruid uitgekozen heeft voor Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus.

Toen de Vader daarover sprak met Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus, toen was de Heilige Geest daar toch ook bij? Want het is toch een drie-enig God? Zoals Eliëzer ervan geweten heeft en Izak ervan geweten heeft, zo heeft de Heere Jezus ervan geweten, zo heeft de Heilige Geest ervan geweten wat God van eeuwigheid heeft uitgedacht.

Dat is toch een wonder, gemeente, dat de Vader nou uitgedacht heeft dat u, jij, verloren mensenkind, nog zalig kan worden. Hoe je bij God vandaan zou lopen, de band met God zou verbreken, maar de Heere van eeuwigheid nochtans een weg heeft uitgedacht dat je weer in Zijn gemeenschap kan komen. Dat je toch weer een kind van God kan worden, al ben je een kind des toorns, al ben je een kind des duivels.

Hoe kan dat dan geschieden? Hoe kan een verloren mensenkind weer een kind van de Vader worden? Door het huwelijk met Zijn Zoon. Daarom heeft God van eeuwigheid gedachten gehad over Zijn Zoon, Die de Bloedbruidegom wilde zijn voor Zijn kerk. Dat schittert toch in de gedachten die Abraham had.

De tweede hoofdpersoon die we tegenkomen in Genesis 24 is Izak, de zoon van Abraham, die ons geschilderd wordt als een type van Christus. Ik heb het u al gezegd: ze hebben er samen over gesproken. Het was ook een zaak voor Izak zelf om een vrouw te kunnen krijgen. Wat heeft Izak zelf ook niet verlangd naar zijn bruid.

O gemeente, wat heeft de Heere Jezus van eeuwigheid zo hartelijk verlangd naar Zijn bruidskerk, van wie Hij wist: dat zijn verloren zondaren, dat zijn goddeloze zondaren, dat zijn vijanden van vrije genade. Maar Ik wil zulke mensen tot Mijn bruid. Ik wil Mijn bloed geven voor zulke mensen, om ze tot Mijn bruid te kunnen kopen, tot Mijn eigendom. Ik wil Mijn bloed gaan storten om al die zonden en ongerechtigheden voor eeuwig te doen verzwelgen in Mijn bloed. O, wat is Izak toch een type van Christus. Want in welke weg, gemeente, heeft Christus nou een verloren mensenkind tot Zijn bruid kunnen kopen? Is het niet in de weg van bitter lijden en sterven? Is het niet toen Hij het Lam Gods werd en tegelijkertijd de Priester bij de allerhoogste God?

Wat was nou de hoofdtaak van een priester, gemeente? Hij moest offeren, bidden en zegenen. Zien we dat niet heerlijk in die aartsvader Izak terugkomen, van wie we kunnen zeggen: ja, waarlijk, Izak is een type van Christus? Hoe gaf hij zich niet over op de Moria, om zonder tegenspreken op dat altaar te gaan liggen? Hoe komen we hem hier aan het einde van Genesis 24 niet tegen als een biddende Izak, uitziende naar zijn bruid? Als hij straks in zijn tent zit en Izak oud geworden is, heeft hij zijn zonen Jakob en Ezau gezegend. Zo is de Heere Jezus Christus het Lam van God, Dat het offer gebracht heeft op het kruis van Golgotha. Door lijden is Hij ingegaan tot heerlijkheid.

Weet u, gemeente, wat de Heere Jezus nou dag en nacht doet in de hemel? Hij bidt. Hij bidt voor het aangezicht van Zijn Vader. Weet u waarom de Heere Jezus in het bijzonder bidt? Om Zijn bruidskerk. Nu zijn er al velen van die bruidskerk toegebracht, maar de Heere Jezus is nog niet teruggekomen op de wolken des hemels. Hij is nog steeds bezig om te bidden voor het aangezicht van Zijn Vader.

Weet je wat je nou mag doen, onbekeerde zondaar in ons midden? Weet je wat je nou mag doen, jongen en meisje? Dan mag je heel eenvoudig aan de Heere Jezus vragen: Heere Jezus, ik heb gehoord dat U in de hemel bidt, nog veel meer bidt dan Izak deed voor Rebekka. Ik zit hier in de gemeente van Kralingen. Ik ken U niet. Ik heb geen nieuw hart, Heere. Ik ben nog onbekeerd. Maar wilt U voor me bidden? Wilt U voor me bidden dat ik ook bij die bruidskerk mag horen en dat ik net als Rebekka tot U getrokken word?

Want hoe komt een zondaar nou tot Christus, gemeente? Dan kom ik bij die derde persoon die we hier in deze geschiedenis tegenkomen. Dat is die knecht Eliëzer. Die ging eropuit met die opdracht van zijn meester Abraham. Wat heeft Eliëzer nu gedaan om Rebekka zover te krijgen dat ze tot die belijdenis kwam: *Ik zal trekken*?

Twee dingen. Hij ging heel veel spreken over Abraham en over Izak. Bij het woord dat hij sprak, gaf hij die gouden kleinodiën en die sieraden als geschenken van Izak. Moet ik u nog vertellen wat God de Vader gedaan heeft, gemeente? Hij zendt Zijn knechten. Wat is de roeping van Gods knechten? Om groot van God te spreken en de Heere Jezus uit te stallen.

Als je nou vindt dat ik het te weinig doe, wil je dan op je knieën gaan, of ik het nog meer mag doen? Of er in Rotterdam-Kralingen iets door Gods Geest gewerkt wordt bij kinderen, jongeren en ouderen: ik zal trekken, ik kan niet meer bij Hem vandaan blijven, want alleen in Christus ligt de zaligheid.

O ja, dan laat God door Zijn knechten veel meer zeggen dan Eliëzer gesproken heeft tot Rebekka. Want als de Heere Zijn knechten zendt, zendt Hij ze met een dubbele opdracht: om wet en Evangelie te

prediken. Wil een zondaar zover komen dat hij zegt: ik zal trekken, dan is die zondaar wel aan het einde gebracht met zichzelf.

Dan weet hij niets anders meer van zichzelf dan: ik ben een goddeloze zondaar, die maar één ding verdiend heeft, dat de Heere mij voorbij zou gaan. Maar ik heb gehoord dat er een Zaligmaker is. Gemeente, nogmaals vraag ik het u: als u van mij verwacht dat ik een Eliëzer mag zijn, om Christus uit te stallen en genade voor genade te mogen uitdelen, die menigerlei genaden, bid voor mij, opdat ik het uitdelen mag.

Want ik ben in mijzelf ook zo leeg en zo arm. Maar als u begint te bidden, dan begint u uw knecht vol te bidden. Als uw knecht volgebeden wordt, dan kan het niet anders of hij mag de menigerlei genade uitdelen. Dan krijg je wat. Zoals Eliëzer die koffers opendeed en die gouden ringen gaf en die voorhoofdsieraden. Hij gaf dit en hij gaf dat.

Hoe meer Izak ging schitteren in die gaven en in de woorden die Eliëzer over hem sprak, hoe sterker Rebekka werd getrokken. Wat is het een wonder als de Heere Zijn knechten geeft uit te delen en Hem mag voorstellen als die Zaligmaker bij Wie verloren zondaren echt welkom zijn. Als God Zijn knechten het laat uitroepen: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.*

Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort, en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken. Ja: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.* Om dan te mogen komen en met Rebekka te zeggen: *Ik zal trekken.*

Dan zijn we bij de vierde hoofdpersoon: Rebekka. O, hoe meer ze hoorde, hoe meer ze kreeg, hoe heiliger ze verliefd werd op die persoon Izak. Ken je dat? Dat je zo onder de prediking van het Woord, als de Heere Jezus wordt uitgeschilderd in Zijn weg van lijden en sterven en opstanding, en Gods knecht verwaardigd wordt wat uit te mogen delen uit de volheid van de Heere Jezus Christus, dat je ziel soms aangeraakt wordt?

Dat er zo'n trekking komt, dat er zo'n brandend verlangen komt? Ja, dat je niet anders meer kan dan vluchten:

Moede kom ik, arm en naakt,
Tot den God, Die zalig maakt.

Om dan, gemeente, aan de voeten van de Heere Jezus terecht te mogen komen, gestorven aan de wet, gestorven aan de zonde. En daar bij Christus te mogen ervaren: *Zo breidde Ik Mijn vleugel over u uit, en dekte uw naaktheid; ja, Ik zwoer u, en kwam met u in een verbond, spreekt de Heere HEERE, en gij werdt Mijne.*

O, dan zal de Heere Jezus Christus, de meerdere Izak, Zich openbaren als je Bruidegom, als je Man. Dan gaat Hij het je door het Woord en het heilig Evangelie toefluisteren: je bent Mijn vriendin, Mijn schone, Mijn lieveling, Mijn bruid, en Ik sta voor u in.

Dan kan het niet anders of de Heilige Geest zal de snaren van je hart gaan aanraken en het als het ware met onuitsprekelijke woorden in je hart gaan leggen. Zodat je het door het geloof, ervarend de liefde van je Bruidegom, in verwondering mag uitroepen: *Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne.* Gekocht door Zijn dierbaar hartenbloed.

Amen.